

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-374/17

**Finanzamt B
împotriva
A-Brauerei**

(cerere de decizie preliminară formulată de Bundesfinanzhof)

„Trimitere preliminară – Ajutoare de stat – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Impozit pe achizițiile imobiliare – Scutire – Transferuri ale proprietății asupra unui imobil intervenite ca urmare a unor operațiuni de reorganizare efectuate în cadrul anumitor grupuri de societăți – Noțiunea de ajutor de stat – Condiție referitoare la selectivitate – Justificare”

Sumar – Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 19 decembrie 2018

1. *Ajutoare acordate de state – Noțiune – Caracterul selectiv al măsurii – Măsură care conferă un avantaj fiscal – Măsură cu caracter general aplicabilă fără diferențiere tuturor operatorilor economici – Lipsa unui caracter selectiv – Aprecierea caracterului general al măsurii – Scutire fiscală care face distincție între două categorii de operatori aflați într-o situație comparabilă – Lipsa de măsuri cu caracter general*

[art. 107 alin. (1) TFUE]

2. *Ajutoare acordate de state – Noțiune – Caracterul selectiv al măsurii – Derogare de la sistemul fiscal general – Justificare întemeiată pe natura și pe structura sistemului – Criterii de apreciere – Scutire fiscală care vizează evitarea unei duble impuneri*

[art. 107 alin. (1) TFUE]

1. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 20-34)

2. Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că nu îndeplinește condiția privind selectivitatea avantajului în cauză, prevăzută de această dispoziție, un avantaj fiscal precum cel în discuție în litigiul principal, care constă în scutirea de impozitul pe achizițiile imobiliare a transferului proprietății unui imobil intervenit ca urmare a unei operațiuni de reorganizare care implică în mod exclusiv societăți din același grup legate printr-un raport de participație de cel puțin 95 % în cursul unei perioade minime și neîntrerupte de cinci ani anteriori respectivei operațiuni și de cinci ani ulteriori acesteia.

Pentru a califica o măsură fiscală națională ca fiind selectivă în cadrul acestei analize, Comisia trebuie să înceapă prin a identifica sistemul fiscal obișnuit sau normal aplicabil în statul membru în cauză („sistemul de referință”) și, ulterior, să demonstreze că măsura fiscală în cauză constituie o derogare de la sistemul respectiv în măsura în care face distincție între operatorii economici care, având în

vedere obiectivul urmărit de regimul respectiv, se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă (a se vedea în acest sens, Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group și alții, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 57).

Trebuie amintit însă în al doilea rând că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, noțiunea „ajutor de stat” nu are în vedere măsurile care introduc o diferențiere între întreprinderi care se află, în raport cu obiectivul urmărit de regimul juridic în cauză, într-o situație de drept și de fapt comparabilă și, prin urmare, sunt a priori selective atunci când statul membru în cauză reușește să demonstreze că această diferențiere se justifică întrucât rezultă din natura sau din economia sistemului din care acestea fac parte (Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group și alții, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 58, precum și jurisprudența citată).

În jurisprudența sa, Curtea a admis că obiective inerente sistemului fiscal general în discuție puteau justifica un regim fiscal a priori selectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, GIL Insurance și alții, C-308/01, EU:C:2004:252, punctele 74-76, precum și Hotărârea din 8 septembrie 2011, Paint Graphos și alții, C-78/08-C-80/08, EU:C:2011:550, punctele 64-76).

În speță, obiectivul legat de funcționarea proprie a regimului fiscal general în discuție în litigiul principal, care viza evitarea unei duble impuneri și, prin urmare, o impozitare excesivă, poate astfel justifica faptul că scutirea fiscală prevăzută la articolul 6a din GrEStG este rezervată operațiunilor de reorganizare realizate între societăți legate printr-un raport de participație de cel puțin 95 % în cursul unei perioade minime și neîntrerupte de cinci ani anteriori respectivei operațiuni și de cinci ani ulteriori acesteia.

(a se vedea punctele 36, 44, 49, 50 și 53 și dispozitivul)